

[Poul Schlüter]

Men nu kan finansministeren jo under udvalgsarbejdet fremlægge beregninger, som viser, for det første hvad det koster at forøge taktreguleringen fra 75 pct. til 100 pct., og for det andet hvordan virkningen er på real-lønnen hos offentligt ansatte og funktionær-grupperne, hvis man går den vej. Og så har vi andre den opgave bagefter at anvise dækning for den fordyrelse, det vil være. Det vender vi gerne tilbage til under udvalgsarbejdet.

Jeg tror for resten, at de offentligt ansatte og funktionærerne gerne vil acceptere eller tage til efterretning i al fald en virkelig nul-løsning, hvis bare alle andre afskæres fra lønglidning, for det er jo det, der er funktionærernes og de offentligt ansattes virkelige problem, at de er afskåret fra lønglidningen. Det er kernepunktet.

Så siger finansministeren, at der er ingen, der har krævet fuld taktregulering. Det er ikke så mærkeligt. Man har jo foreslået så meget andet, og finansministeren siger, at først i går gik de offentligt ansatte ind for den fulde taktregulering. Ja men det er jo heller ikke sært. Det var, fordi nu til sidst blev det klart, at efterslæbet blev altså ikke fuldt ud dækket ind.

Så siger finansministeren til sidst, at det er, ligesom de konservative nu er blevet borgerlige stemmer, der fisker i kanalen. Den beskrivelse vil jeg ikke tage fuld afstand fra. Det vil jeg ikke, fordi vi anser det for en naturlig opgave nu at vejlede de offentligt ansatte og mange funktionærorganisationer på et bestemt punkt, det nemlig, at det har vist sig farligt at kaste sig i armene på LO og socialdemokratiet. For hvad har det ført til? Det har ført til lønudjævningen, og det har kostet for alle andre end de allerlavest lønne-de.

Til handelsministeren har jeg kun en enkelt bemærkning, og det er denne: regeringen forudsætter jo selv, at der bliver tale om en lønglidning på 2 pct. Så bliver den da nok heller ikke mindre. Det kan vel ikke udelukkes, at den bliver større. Men så siger handelsministeren i sit avancelovsforslag, at en sådan lønglidning må de næringsdrivende ikke indregne i priserne. Det vil altså sige, at i det omfang der bliver tale om lønglidning, den, regeringen selv regner med, eller mere, vil f. eks. butiksdrivende være afskåret fra at indregne denne omkostningsforøgelse i deres

priser. Lad så være med at komme og sige, at de bare skal modstå presset, for det viser årtiers statistik, at det kan de ikke altid. Det er urimeligt. Det er at sige, at de selvstændige – og det tæller jo navnlig for de mindre virksomheder – selv skal bære omkostningsforøgelsen og nøjes med en lavere nettoindkomst personlig.

Udenrigsministeren siger fortsat, at når de 6,5 mia kr. bliver 8 mia kr. eller mere i år, har det intet at gøre med overenskomstløsningen, det er kun oliefordyrelsen. Fantastisk. Naturligvis påvirker da overenskomstløsningen, for det første fordi garantibeløbet skal udbetales straks, nej, det passer ikke, endda med tilbagevirkende kraft til 1. marts, for det andet fordi de specielle krav gennemføres omgående, og for det tredje fordi den 1. september er den virkelige dyre dato, og den tæller i alt fald i fire af årets måneder.

Så spørger udenrigsministeren: ja men ønskede vi andre da valg og konflikt? Nej, selvfølgelig da ikke. Vi ønskede en regering, som kunne modstå LOs diktat. Men en sådan regering havde vi ikke. Så spørger udenrigsministeren, om vi kunne tænke os en anden regering. Ja, det kunne vi. Der er mange muligheder. En socialdemokratisk mindretalsregering var én, en samlingsregering med virkelig stærkt mandatoverskud en anden. Nu fik vi en svag regering, som knap klarer flertal, men den kommer nok igennem. Venstre har sagt, at venstre ville være de borgerlige partiers repræsentant i regeringen. Nu er jeg en venlig mand, og jeg vil nødig sige det for hårdt, men det tegner sig jo i dag således, at venstre i stedet blot er blevet de borgerlige partiers gidsel i regeringen.

Venstre ønskede at slå de borgerlige partiers samarbejde i stykker, og det får sin konsekvens. Firkløverpartierne kunne i et samarbejde have skaffet sig langt større indflydelse over for socialdemokratiet, end venstre har evnet. Det er jeg ganske overbevist om.

Hvis vi sammenligner med sidste overenskomstløsning, og det gjorde udenrigsministeren, må jeg da minde om, at sidst forelå der et mæglingforslag, som var vedtaget af LO og anbefalet af arbejdsgivernes forhandlingsudvalg, inklusive garantilønnen. Det gav uhyre begrænset frihed til at rette i det ved afstemning vedtagne resultat. Denne gang har regeringen selv kunnet præstere et digter-